

med eet Ord kunde kalde Besthytforholdene. Endnu er vel ikke den store Ulykke glemmt, som skete deroppe for noget over 3 Aar siden, da der druknede henved 50 Fiskere; det er vel ikke uødvendigt, at der skal drukne endnu 50 Fiskere for blot at faa sat en Undersøgelse i Gang om, hvorvidt man kan gøre noget for at afværge slige Katastrofer eller ikke. Det er vel ikke nødvendigt, at en lignende Ulykke skal ske en Gang til for at kunne faa Regering og Rigsdag til en Gang at sige et Ord og gøre Forsøg paa at klare sig det Spørgsmaal, hvorvidt der er noget at gøre eller ikke. Videt eller mere tilsigter Forslaget fra min Side egentlig slet ikke; jeg prætenderer ikke, at der skal ofres et Utal af Millioner paa at bygge en Havn paa Thylands Besthyt. Det kan godt være, at det er et saa stort Eksperiment, at man af økonomiske Grunde bør vige tilbage derfor, men det, jeg gerne vil bede om Tingets og Regeringens Medvirken til, er at faa Spørgsmaalet klarat, om man kan og bør gøre noget eller ikke. Det er dog ikke rigtigt, at den store Besthyts Fiskerbefolkning Aar efter Aar gaar med det Indtryk, at vi her ligesom Landets øvrige Befolkning vel kunne arbejde os op til en vis medfølelse Stemmning, en vis Solidaritetsfølelse i det Øjeblik, naar Ulyksten rammer dem, men — hvad de have Grund til at tro og formode — lige saa hurtigt glemme dem igen. Jeg synes, at vi en Gang burde komme dertil, at vi i alt Fald over for os selv og tillige helst over for dem gjorde Spørgsmaalet klart, om der var noget at gøre eller ikke; om de derovre skulle blive ved at drive Fiskeri paa Besthyten paa den samme Maade i næste Aarhundrede som i de forudgaaende 4—500 Aar, eller om der er et eller andet at gøre for dem, der kan bedre derpaa. Det forekommer mig, at det var Umagen værd at faa Spørgsmaalet klarat. Der er saa mange andre vigtige Spørgsmaal, der staa i Forbindelse med dette, at det forekommer mig, at man en Gang burde komme til en Overvejelse og Afgørelse af alle disse Forhold for at se, om der er Mening i, at Staten træder til og gør noget, eller om det er saa haabløst, at man maa sige til Fiskerne: Bliv ved paa samme Maade som hidtil; hver Dag I gaa ud, maa I være forberedte paa, at I kunne komme til at tilhætte Livet. Jeg erkender naturligvis, at der er gjort en Forbedring derved, at der for et Aarstid siden er færdt et godt sødygtigt Fartøj derop, som har gjort og kan gøre megen Nytte. Det synes at være et ganske overordentlig heldigt Træk, ikke alene fordi Skibet er godt og hensigtsmæs-

sigt, men ogsaa derved, at man har været saa heldig at finde, som det synes, netop den rette Mand paa den rette Plads som Fører og at finde en udmærket Besætning, saaledes at det hele Apparat virker paa en tilfredsstillende, for mange aldeles forbausende tilfredsstillende Maade. Det erkender jeg er en virkelig Forbedring af Forholdene. Men lad os saa alligevel komme paa det rene med, om vi skulle sige til Fiskerne: Nu have I faaet dette Skib; det kunne vi gøre, men andet heller ikke. Skulle de have det Svar, nu vel! saa lad dem faa det; men lad os dog komme saa vidt, at vi saa undersøgt Sagen og enes med os selv om, hvorvidt vi kunne anse det for forsvarligt at gøre noget for at fremme Fiskeriforholdene paa Thylands Besthyt, eller om vi skulle lade 5 være lige og lade dem skotte sig selv og nøjes med, at vi have givet dem et godt sødygtigt Fartøj til Støtte, naar det kniber haardest, og saa sige til Fiskerne: Dermed maa I lade eder nøje. Det er af denne Grund, jeg gerne vilde anmode Tinget om at bevilge det lille Beløb af 10,000 Kr., som jeg dog indrømmer, at man muligvis vil finde utilstrækkelig. Jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Minister vil benytte det, hvis han overhovedet vil tage Sagen i sin Haand; hvad jeg har Haab om. Et Beløb for lille, er der gode Raad for det; vi kunne jo altid forhøje det, hvis vi overhovedet kunne blive enige om, at Beløbet skulde anvendes paa den af mig foreslaede Maade. Jeg vil meget anbefale det høje Ting at gaa ind derpaa, ligesom jeg meget vil anbefale den højtærede Minister at tage imod den Bevilling i den Hensigt, den er foreslaet.

Blumme: Paa Finanslovens § 19 IV.

H. 2. findes en Udgift paa 1,000 Kr. i Henhold til Fattiglovens § 64. Denne Paragraf omhandler Hjemvendelse af forliste danske Søfolk og bestemmer, at her i Landet hjemmehørende Søfolk, der forliste paa dansk Kyst og savne Midler til at hjælpe sig selv frem, skulle af den Kommune, i hvilken de komme i Land, sendes til deres Hjemsted; Udgiften skal afholdes af Statskassen, uden at den betragtes som Fattighjælp. I Søloven af 1892, § 98 er der en tilsvarende Bestemmelse for danske Søfolk, der forliste paa fremmed Kyst og savne Midler; de kunne sendes hjem til dansk Kyst; Omkostningerne derved afholdes af Statskassen og regnes ikke for Fattighjælp. Naar altsaa et Skib forliser paa Englands Kyst, saa Søfolkene, naar de miste alt og savne Midler til at betale Rejsen, fri Hjemrejse